

Đorđe Balašević
JEDAN OD ONIH ŽIVOTA

ĐORĐE BALAŠEVIĆ
JEDAN OD ONIH ŽIVOTA

Novi Sad, 2017.

63.644 REČI I JEDNA PSOVKA

1.

ANAMARIA...
(zajedno, bez „j“)

Bio je to još jedan od onih dana kad ti baš ne ide...

No, da njih nije, kad bi se i setio da postoje i dobri dani?

Pretpostavljam da sam tako primetio i izvesni Prljavi Vetar koji me je presreo ispred Glavne Pošte? Na tom uglu vetrovi se ionako okupljaju redovno, kao besposleni dripci pred seoskom samoposlugom, i da je to bio jedan, recimo, *severac*, *jugozapadni*, *košava*, *povetarac*, ili bilo koji drugi duvajući lik iz meteoroloških izveštaja, verovatno ga ne bih ni pogledao...

Ali ovaj je bio prljav, prljav i sav nikakav, a ja definitivno imam falinku da takve u društvu zapazim pre nego One Druge...

I mislim da bi se propisno obrukao da je morao da dune u spirometar...

Konfete opalih latica zasule su čoškić Banke, na nagnutom izlizanom platou (idealnom za Spomenik Vojniku Koji Čeka Devojku Koja Neće Doći?), bilo je papirića i opušaka sasvim dovoljno da zasite i daleko uvažnije trgovce ovog sveta, ali taj vetričak jednostavno nije imao pluća ni da ih pomeri. Jedva je nekako nakostrešio onaj neukrotivi pramen na mom čelu, teškom mukom naburio srozano reklamno platno koje je sa fasade preko puta uporno pozivalo na jednu uveliko odigranu premijeru, i to je sve...

Ipak, kad mi se onako grebatorski uneo u lice, roj neugodnih gazirajućih čestica zaplesao mi je u nozdrvama, ubacio sam trepavice u drugu brzinu i šmugnuo niz izlog robne kuće pokušavajući da ga se otarasim, ali nije tek tako odustao. Saletao me je kao prosjak, sve do sredine pešačkog prelaza, osećao sam ga čas na jednom čas na drugom ramenu, i činilo mi se da ti dodiri ostavljaju tragove na antilopu, prašnjave i pepeljaste, lepljive kao tavanska paučina...

Jedna nesnosna čestica neizdrživo mi je zagolicala usnu, uhapsio sam je vrhom jezika i pljucnuo kao zrno maka...

Eto...

I vetar su nam zaprljali...

Pa sad, ako je to neki izgovor, bilo je poprilično kiše početkom meseca, danima su se sivi vuneni oblaci cedili sa nebeskog štrika. Teški Koraci zdušno su pečatili Trg slobode, Zmaj Jovinu i mermer Katoličke porte, i onda, čim je sunce malo prosušilo pločnike, donovi su tu prašinčugu usitnili do perfekcije, toliko, znači, da je čak i jedan probušeni vetar bio dovoljan da je digne i uskovitla...

Ekipi Autista na autobuskoj stanici to kao da nije smetalo?

U prolazu sam pokušao da ulovim neki sapatnički pogled, ali samo bi neko za metar i sedamdeset niži nego ja uspeo da ulovi poglede Ljudi Sa Belim Plastičnim Kesama, koji su, odradivši još jednu subotu, poraženo čekali poslednji bus za periferiju...

Zar sam ja stvarno jedini kom je zasmetao taj prašnjavi vetrić? Otkud to da me je probirljiva gospojica Alergija najzad izofirala, pa godinama me nije ni primećivala?

Da, alergija, ne pričam napamet, tako bar ja posmatram stvari...

Oni pomenuti Teški Koraci dokoračali su, naime, iz Veoma Udaljenih Sela, prvo tu u Neka Obliznja Sela (pretvorivši ih postepeno u Neka Veoma Udaljena Obliznja Sela), pa onda, mic po mic, i gric po gric, sve do same koštice varoši...

Da, da...

Nekome ko ne živi uz Neprilagodive ovo može zazvučati nerazumljivo, to mi je jasno, ali priča o Neprilagodivima nije prosta kao većina stvari u vezi sa njima, i neću se prevariti da je ponovo započinjem. Ukratko, dotični Teški Koraci, naviknuti na sve same prečice u životu, pokupili su iskrice alergena negde usput, i doneli ih ovamo na cokulama i crnim gumenim čizmetinama. Primetio sam da me ti tragovi guše, više i više, svakim božijim danom, ali badava, izgazili su ovaj grad suviše savesno da bi ih ikako mogao izbeći. Jedino, možda, krećući se sasvim uz kuće, kao zaverenik, pritajenim i senovitim sporednim ulicama koje još zamirišu na sebe, i u kojima se, kao u katakombama, još može naići i na tragove koraka mojih retkih preostalih Zemljaka?

Dabome, na brisanom prostoru između pošte i pozorišta nisam imao nikakvih šansi...

Srećom, veoma blagi rastvor *toga* u vetru nije mi ozbiljnije naškodilo, napravio mi je par faltica na čelu, i malko pritvorio kapke mog pogleda (kao gutljaj gorkog leka, otprilike), mada, ruku na srce, mislim da mi ni pre toga lice nije izgledalo puno vedrije...

No, setivši se, uglavnom, da Bulevar pravi blagu okuku stotinak metara uzvodno, držao sam desno, najdesnije, nadajući se da će vetriša amaterski izleteti iz krivine kad se sledeći put zauka od mosta, što se verovatno i dogodilo?

Nisam se osvrtao, za svaki slučaj...

Znajući da se vetrovi najbolje love u krošnjama, pogledom sam obišao zamke koje sam postavio u granama Velikog Crnog Drveta pred Uspenskom crkvom, sve su mirovale...

Te grane su, uzgred, bile mrke i teške, kao da su donete rekom, a sitni žuti listovi tinjali su tu i tamo, tamnim hladnjikavim sjajem, kao ćilibari...

Uzalud, pomislih, ako do sada nisam naučio da razlikujem lipu od platana, ili brešta, onda više i neću, bojim se...

Ali, svejedno...

Voleo sam to drvo, od malena još, i sve te godine ono je za mene jednostavno bilo Ono Veliko Zeleno Drvo Kraj Uspenske Crkve...

Dan kao ovaj, kad se pre moglo objasniti kao Ono Veliko Crno Drvo Kraj Uspenske Crkve, mogao je značiti samo jedno:

Jesen je...

Jesen je već...

I opet?

Kako sam to samo mogao propustiti? Gde li sam se zadesio one večeri kad je njena pozlaćena parada umarširala u našu varoš?

Eh, da...

Ni godišnja doba ne pomeraju me više kao nekad...

Proleće mi je uvek udaralo šamar, Leto se kao kupina kotrljalo obodom mojih usana, a Zima bi mi zazvonila u glavi kao grozd praporaca, trpajući pune šake dijamanata u moje misli, jednostavno, kao šake staklenih klikera u duboke džepove kaputa...

Ali Jesen me je najviše mazila...

Spuštala mi se na ramena nežno, kao tanani sveter obojen dimom spaljenog lišća, i učila me rečima kojima se priziva tišina, i koje se (ako ih pravilno zamisliš), rimuju sa rominjanjem kiše, i slade pod jezikom kao brašnjave mrvice pečenog kestena...

Da, nešto se dogodilo u onom posebnom kosmičkom satiću, ugrađenom u vlažni sivi pesak, negde na samom izvoru moje kičme...

Veliki zupčanik, koji bi ranije uvek škljocnuo kad kazaljka naiđe na april ili oktobar, zarubio se kao šljunak, i točkići su odjednom počeli da se vrte neočekivano lako...

Dovraga, poražavajuće lako...

Kao na glupom okruglom časovniku u holu železničke stanice koji melje rezignirano, kao dolap, nemajući pojma o tome da li je napolju upravo sumrak, susnežica, oktobar ili eventualno ponedjeljak...

* * *

Anamaria (zajedno, bez "j"), nije me primetila na vratima kafea "Fagot"...

Zavirio sam u mali prenatrpani šank kao u trafiku, ostavljajući njenim prijateljima dovoljno vremena da joj signaliziraju moj dolazak...

Crneli su se šćućureni u krugu kao Ožalošćena Porodica, i tek poneka svetla nijansa (ne pastelna, za ime božije!), provlačila se kao detalj na njihovoj garderobi. Dabome, bilo bi senzacionalno da i boje nisu na onom dugom spisku predmeta, normi, nagona i fenomena koje Sekta prezire i nipodaštava...

Sedeli su na niskim tapaciranim klupicama u suprotnom uglu, što i nije tako udaljeno kao što zvuči. Kafe "Fagot" se, u stvari, i sastoji od četiri velika spojena ugla, i svako ko se spusti u tu šupu automatski se nađe u nekom od njih. Dabome, uz to je i tavanica upadljivo niska, i mada visina nije ni među prvih pet osobina kojima me opisuju, ubrzo sam osetio kako mi se teret planete njiše nad glavom kao prepuna pristanišna mreža, i nisam se usudio da dignem pogled ka ogledalu...

Bio sam siguran da se upravo pretvaram u neku od onih ružnih pljosnatih ribeština, koje izbečene puze i bauljaju po dnu, pokušavajući da se provuku ispod okeana...

Da, istina je, ne volim takva mesta, ne volim ih uopšte...

U zagušljivim suterenskim kafićima oduvek pokazujem simptome kesonske bolesti, i za to već, manje-više, znaju svi koji me znaju...

Anamaria, svakako, i mnogo bolje od ostalih...

Verovatno je baš zato to Sektaško Uporište i izabrala za skrovište od mene?

- Hej?

Mahnula je, šmirajući iznenađenje, uzvratio sam uzdržano, kažiprstom uperenim u baš pristiglu čašu, pokazujući da nemam nameru da se mičem od šanka...

Što li sam je toliko i tražio, kog vraga? Bilo je jasno da ću je izgubiti ako je pronađem...

- *Evo me... Dolazim tamo...*

Provukla se kroz gužvu naizgled lako (kao da se priseća polke?), gaseći cipelicama neke zamišljene pikavce na podnom mozaiku, ali ja sam znao kako joj teško pada tih par koraka ka meni. U zadnji čas sam odlučio da ipak ne kažem glasno da ih je možda prekasno napravila? Rastojanje između nas definitivno se više nije moglo preći tek tako, prostim svakodnevnim koracima...

- *Nisi bio kod kuće?*

- *Nisam...*

- *Zvala sam te oko osam. Pola devet. Tu negde...*

Poljubila me je službeno, kao da mi uručuje ručni sat za dvadeset i pet godina provedenih u Firmi, pokušala je da izdrži moj pogled potpuno smireno, ali nešto je iznenada poplašilo par lastavica pritajenih u njenim trepuškama...

O da, lagala je, još kako...

Jednom, kad je zadremala, preturajući joj krišom po rečima, kao po tašni, slučajno sam nabasao na neke male, nepotrebne laži, i te noći je tamna senka slutnje prvi put nadletela moje snove. Znao sam da to uzima jednom zauvek. Laž je teška droga, sa te igle se još niko nije skinuo...

- *Završilo se malo ranije, pa smo svratili na kaficu, svi zajedno... Ovaj... Baš sam se spremala da krenem... Ozbiljno... Evo, ovog časa...*

Vidim, lutko, zamalo da se sudarimo na vratima...

Kako dosad nisi naučila da sam ja momak kog svako može lagati, ali ga niko ne može slagati? I da glupa pravila ove igre u kojoj je tebi sve dozvoljeno poštujem jedino zbog toga što sam ih lično odredio?

- *Hoćeš li da malo sednemo... s njima...ili da odmah idemo negde?*

Ovo "s njima" izgovorila je za nijansu značajnije nego što je bilo potrebno, da ja slučajno ne bih pomislio da bi to moglo značiti i "s nama", no, ja sam već imao svoju teoriju o tome ko bi tu mogao biti s kim, a ko baš i ne...

Primitio sam tipa koji je nekako ostao da visi kad je Anamaria ustala, odavala ga je napadna spontanost, naglo je živnuo, usplahirio se, zverao levo desno, ali je usput vrlo vešto izbegavao upornu zasedu mog pogleda...

Da, znam...

Bilo bi prirodnije da sam ga klepio još u dolasku, a usput pljusnuo par preventivnih šamara i njegovim eventualnim sekundantima, ali ipak sam, ko zna

zašto, samo oprezno kovertirao svoj sledeći veliki potez, i bezvoljno slegao ramenima...

Kao da joj je laknulo zbog toga?

Otaljala je još jedan osmeh, pružila ruku, i odšlepala me do društva za stolom, pažljivo i sporo, kao staru prolupalu škodu...

- *Ovako, deco... Da vas upoznam... Ovo je taj moj Petraš...*

* * *

Umetnost je, dakle, sve ono što ne razumeš?

Setivši se da su Vitezovi Okruglog Stočića u uglu klaustrofobičnog folerskog kafea krstaši te religije, shvatio sam da prepotenko kraj kog sam seo, antikvitet sa slikarskom bradicom, može biti samo Vrhovni Čarobnjak Merlin, niko drugi...

Uf...

Ima tipova koji ne moraju ništa reći da bi me iznervirali. Ne moraju čak ni biti u blizini, kad bolje razmislim? Dovoljno je da se samo setim da postoje, pa da mi adrenalin ufura u glavu kao unezverena fliperska kuglica...

A pomenuti Mesni Opsenar, Dipl. Maglonom, pomenuti Gospodin Usmeni Leksikon Stranih Reči I Izraza, ne samo da dobrih petnaestak minuta nije zaklapao, nego me je još i gurkao svaki put kad bi otresao cigaretu, mada, za utehu, mislim da se on od tog dodira grozio i više nego ja, bar sudeći po tome kako se pritom pecnuto trzao?

Pričajući o izvesnoj knjizi koja je bila u modi, pričao je, u stvari, o svim knjigama koje je pročitao, a bilo ih je otprilike oko bezbroj...

Pa, čuj...

S tako strmim ramenima očito se mogao zavući i među najgušće stranice?

- *Tragikomična kompilacija površnog... Potpuna havarija poente... Još jedan otužni esencijal hipotetične malignanske poetike...*

Pravio je čudne, okrutne pauze (koje su pružale lažnu nadu da je gotov), a onda bi visoko dizao bradu i dugo grgotao frazama koje je želeo da naglasi. U strahu da se ne zagrcne, u par navrata sam bio u žešćem iskušenju da ga od-

Dorđe Balašević
JEDAN OD ONIH ŽIVOTA
(63644 reči i jedna psovka)

Izdavač
Balbelo, Novi Sad

Urednik
Strahinja Vujić

Dizajn korica
Robert Kliban

Grafička priprema
Futura, Petrovaradin

Štampa
Futura, Petrovaradin

Tiraž
Ko još broji?

© Copyright
Dorđe Balašević

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-31

БАЛАШЕВИЋ, Ђорђе

Jedan od onih života : (63644 reči i jedna psovka) / Dorđe Balašević. - Novi Sad :
Balbelo, 2017 (Petrovaradin : Futura). - 238 str. ; 22 cm

ISBN 978-86-81028-01-8

COBISS.SR-ID 317132295

ISBN 978-86-81028-01-8

Zabranjeno je reprodukovanje, distribucija, objavljivanje, umnožavanje, prerada ili druga upotreba ovog autorskog dela ili njegovih delova u bilo kom obimu ili postupku, uključujući fotokopiranje, štampanje ili čuvanje u elektronskom obliku, bez pisane dozvole izdavača. Navedene radnje predstavljaju kršenje autorskih prava i predstavljaju krivično delo.